

Sygn. akt VW 5960/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: Patrycja Prokop

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 30.03, 8.06, 22.08, 25.09, 12.12.2017 roku , 6.03, 17.05, 4.06.2018 roku sprawy, przeciwko Ł. R. s. N. i D. z domu K. ur. (...) w W.

obwinionego o to że:

W dniu 20 lipca 2016 roku ok. godz. 13:45 w W. przy ul. (...) 1 na terenie (...) im. (...) hala przylotów wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług przewozowych bez zgody zarządzającego lotniskiem.

To jest o wykroczenie z art. 210 ust. 1 pkt. 5a ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt. 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 04.09.2012r.,

orzeka

I. Obwinionego Ł. R. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 210 ust 1 pkt. 5 a ustawy Prawo Lotnicze wymierza karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych.

II. Zwalnia obwinionego od opłaty , koszty postępowania przejmuję na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt V W 5960/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ł. R. prowadzi działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych – przewóz osób. W dniu 20 lipca 2016 r. ok. godz. 13:45 znajdując się na hali przylotów L. C. w W. proponował przebywającym tam pasażerom kursy pasażerskie. Dwoje pasażerów zgodziło się na kurs. Przewoźnik udał się więc w kierunku parking, od strony terminala A „przyloty”. Przed wejściem na parking zatrzymał się, sprawiając wrażenie jakby na kogoś czekał. W kierunku parking, szła również para obcokrajowców. Pasażerowie zbliżyli się do Ł. R., który to następnie odszedł, ruszając do zaparkowanego na parking, pojazdu. Pasażerowie podeszli do niego bliżej dopiero wówczas gdy taksówkarz otworzył bagażnik. Po zapakowaniu bagaży, samochód wraz z klientami opuścił teren lotniska.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

1. raportu – k. 2-5
2. dokumentacji zdjęciowej – k. 6
3. zeznań świadka J. K. – k. 8, 38

4. wyjaśnień obwinionego – k. 38

Obwiniony **Ł. R.** w toku całego postępowania konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Obwiniony stawiał się na rozprawie i wyjaśnił przed Sądem, że w dniu objętym wnioskiem o ukaranie rzeczywiście prowadził działalność gospodarczą. Zaznaczył jednak, że pracował poza halą. Przyznał, że została poszerzona granica lotniska, jednakże na tamtą chwilę był przekonany, że może prowadzić działalność.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę **Ł. R.** w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego **Ł. R.** tylko w części zasługują na obdarzenie ich wiarą. Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego za wiarygodne jedynie w zakresie dotyczącym okoliczności prowadzenia działalności gospodarczej na lotnisku i poszerzenia jego granic.

Sąd odmówił przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w pozostałej części, w której zaprzeczał on swojemu sprawstwu, w szczególności jego zapewnień co do przeświadczenia o prawidłowości sposobu w jaki prowadził działalność i podejmował pasażerów. Zdaniem Sądu stanowisko obwinionego stanowi jedynie przyjętą przez niego linię obrony, celem której jest uniknięcie ukarania za popełnione wykroczenie.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka **J. K.** - detektywa, który był naocznym świadkiem nielegalnego wykonywania na lotnisku działalności gospodarczej. Zeznania świadka były rzeczowe i pozbawione stronniczości. Wskazać należy, że wyżej wymieniony świadek jest osobą obcą dla obwinionego, która powzięła informacje o zdarzeniu wskutek wykonywania przez siebie obowiązków służbowych. Sąd w głównej mierze ocenił jako wiarygodne zeznania świadka złożone przez niego w postępowaniu przygotowawczym, bezpośrednio po zaistnieniu zdarzenia, którego przebieg jeszcze dokładnie pamiętał. Oczywistym jest bowiem, iż z uwagi na wielość postępowań oraz upływu ponad rocznego terminu od czasu zdarzenia do rozprawy, na której zeznawał nie można było oczekiwać od świadka tak skrupulatnego i dokładnego zrelacjonowania sytuacji, jak bezpośrednio po nim.

Materiał dowodowy zebrany w toku postępowania, pozwolił na jednoznaczne i stanowcze stwierdzenie winy obwinionego w odniesieniu do zarzucanego mu czynu.

Obwinionemu **Ł. R.** zostało zarzucone popełnienie wykroczenia z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze w związku z § 2 ust. 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 04.09.2012 r.

Przepis art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze przewiduje odpowiedzialność za niestosowanie się do nakazu lub zakazu zawartego w przepisach porządkowych obowiązujących na lotnisku, wydanych na podstawie art. 83a ust. 2 wyżej wskazanej ustawy. Przepis wskazany we wniosku o ukaranie odsyła do art. 83a ust. 1, który to nakłada na wszystkie osoby znajdujące się na lotnisku obowiązek przestrzegania i stosowania się do nakazów i zakazów zawartych w przepisach porządkowych ustalonych przez zarządzającego lotniskiem w porozumieniu z odpowiednim ministrem.

Powołane powyżej przepisy zostały ustanowione w celu zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony lotów, a także porządku na lotnisku i adresowane są do wszystkich osób znajdujących się na przedmiotowym terenie. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b Rozporządzenia, na terenie lotniska zabrania się prowadzenia bez zgody zarządzającego lotniskiem działalności gospodarczej, w tym działalności reklamowej, akwizycyjnej lub innej działalności zarobkowej. Przedmiotem ochrony tejże regulacji jest zapewnienie ochrony podróżnym przed nadużyciami ze strony osób wykonujących usługi przewozu, poprzez na przykład natarczywe nagabywanie na terenie lotniska. Wskazać należy, że na terenie (...) im. (...) przyjęte zostało zarządzenie nr 95 z dnia 4 października 2012 r., które stanowi, że na terenie lotniska zabrania się prowadzenia działalności gospodarczej bez zgody zarządzającego lotniskiem.

Wartą zaznaczenia jest okoliczność, że art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze był przedmiotem prac Trybunału Konstytucyjnego w zakresie jego zgodności z Konstytucją RP. Wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 r. (sygn. akt P 31/13) Trybunał Konstytucyjny uznał reglamentację działalności gospodarczej na terenie lotnisk za zgodną z ustawą zasadniczą. W związku z powyższym uznać należy, że zgoda wymagana od zarządcy nie narusza w żaden sposób wolności w prowadzeniu działalności gospodarczej.

Warto również podkreślić, iż gwarantowana w art. 22 Konstytucji wolność działalności gospodarczej nie ma charakteru absolutnego, wobec czego podlega różnorodnym ograniczeniom. Aby ta ingerencja w gwarantowane wolności była usprawiedliwiona, koniecznym jest, aby uzasadniał ją ważny interes publiczny oraz żeby realizowała wymogi proporcjonalności. Trybunał przyjął, iż art. 22 Konstytucji, który wprost reguluje zarówno formalne, jak i materialne przesłanki ograniczenia wolności działalności gospodarczej, stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 31 ust. 3 Konstytucji, wyłączając jego stosowanie jako adekwatnego wzorca kontroli ustawowych ograniczeń wolności działalności gospodarczej. Regulacja ta jest wyczerpująca i kompleksowa. Ponadto poddany kontroli art. 210 ust. 1 pkt 5a w związku z art. 83a ust. 2 Prawa lotniczego, czytany łącznie z § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b rozporządzenia wydanego na podstawie art. 83a ust. 2 ustawy, bez trudu pozwala adresatowi normy wyrażonej w zaskarżonym przepisie na ustalenie, czy jego zachowanie będzie naruszać prawo. Wobec powyższego jak i po przeanalizowaniu zachowania obwinionego nie sposób uznać, że nie znał on obowiązujących go regulacji.

W przedmiotowej sprawie obwiniony co prawda nie kwestionował prowadzenia działalności gospodarczej, jednakże dla kompleksowego wyjaśnienia zapadłego orzeczenia warto przytoczyć jej definicję. Zgodnie z art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Definicja ta wskazuje na pewne zasadnicze cechy (zarobkowy charakter – odpłatność, ciągłość oraz zorganizowany sposób wykonywania), które świadczą, iż dane działania uznać należy jako wykonywanie działalności gospodarczej. Wskazać należało również, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 grudnia 2012 roku, sygn. akt I ACa 701/02, który w swoim orzeczeniu powołał się na uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1992 r., sygn. III CZP 64/92 (OSNCP 12/92, poz. 225) „czynności podejmowane przez podmiot gospodarczy wchodzą w zakres jego działalności gospodarczej, gdy pozostają w normalnym, funkcjonalnym związku z tą działalnością, w szczególności podejmowane są w celu realizacji zadań związanych z przedmiotem działalności tego podmiotu”.

Mając na uwadze powyższe rozważania, wskazać należało, iż nie ulega wątpliwości, że działanie podejmowane przez obwinionego w dniu wskazanym we wniosku o ukaranie na terenie L. im. F. C. w W., które polegało na proponowaniu napotkanym osobom skorzystanie z wykonywanych przez niego usług transportowych, było związane bezpośrednio z wykonywaną przez niego działalnością gospodarczą z zakresu przewozu osób, którą obwiniony prowadzi w sposób zarobkowy, ciągły oraz zorganizowany. Zarzucone wnioskiem o ukaranie działanie Ł. R. miało na celu skłonienie napotkanych osób do skorzystania z wykonywanych przez niego usług transportowych. Jednocześnie w zakresie niniejszej sprawy, zaakcentować wypada, że do przyjęcia prowadzenia takiej działalności nie jest niezbędne skorzystanie przez potencjalnego klienta z proponowanej usługi.

Sąd badając niniejszą sprawę nie miał również wątpliwości, iż obwiniony zarzucony mu czyn popełnił na terenie lotniska. Wskazać należy bowiem, iż według definicji zawartej w art. 2 pkt 4 ustawy Prawo lotnicze „lotniskiem jest wydzielony obszar na lądzie, wodzie lub innej powierzchni w całości lub w części przeznaczony do wykonywania startów, lądowań i naziemnego lub nawodnego ruchu statków powietrznych, wraz ze znajdującymi się w jego granicach obiektami i urządzeniami budowlanymi o charakterze trwałym, wpisany do rejestru lotnisk”. W związku ze zmianą granic lotniska i powstającymi przez to problemami z ich wyznaczeniem, wskazać należy, że w niniejszej sprawie okoliczność czy czyn został popełniony na terenie lotniska czy też nie pozostawała bezsporną, bowiem działanie obwinionego miało miejsce na hali „przyłotów”, zatem niewątpliwie teren ten objęty był granicami lotniska, bez względu na obszar i zakres ich obowiązywania.

Analiza przedmiotowego stanu faktycznego nie pozostawia wątpliwości również co do okoliczności, że obwiniony wykonywał swoją działalność z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem. Zważyć przy tym należy, iż działanie zarządzającego lotniskiem, który dokonał wyboru firm uprawnionych do świadczenia swoich usług na terenie (...), nie może być traktowane jako działanie ograniczające konkurencję, bowiem zarządzający lotniskiem jest zobowiązany do zapewnienia bezpieczeństwa pasażerów lotniska i w ogłoszonym przetargu wybrał firmy taksówkowe, które w ramach wykonywanych przez siebie usług przewozowych, są w stanie zapewnić wysokie standardy świadczonych zadań. W tym miejscu zasadnym będzie wskazanie, że (...) im. (...) jest lotniskiem międzynarodowym, które obsługuje największą w Polsce liczbę pasażerów zagranicznych. Dlatego dla wizerunku naszego kraju istotne jest, aby usługi świadczone w tym miejscu przez firmy transportowe były na jak najwyższym poziomie.

Znamię strony podmiotowej zarzucanego obwinionemu wykroczenia z natury rzeczy charakteryzuje się umyślnością, z uwagi na powiązanie go z elementem oświadczenia woli. Ponadto analiza zebranego materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie z pełną stanowczością i w sposób pewny, iż obwiniony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu wykroczenia w zamiarze bezpośrednim. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 27.04.2017 r. sygn. akt II AKa 95/17 o zamiarze sprawcy w stosunku do popełnienia przez niego czynu decyduje jego nastawienie psychiczne w chwili przystąpienia do działania lub powstałe w czasie dokonywania czynu. Zamiar jest bowiem procesem zachodzącym w psychice sprawcy, który wyraża się w świadomej woli zrealizowania przedmiotowych znamion czynu zabronionego.

W niniejszym stanie faktycznym działanie obwinionego ukierunkowane było na uniknięcie odpowiedzialności za niezgodne z regulacjami prowadzenie działalności gospodarczej. Ł. R. przyznał, że znał przepisy – wiedział, że mógł prowadzić działalności poza halą. W związku z tym, zdając sobie sprawę z nielegalności swojego zachowania polegającego na zaczepieniu pasażerów na hali, udawał, iż podjął klientów poza nią. Warto w tym miejscu zaznaczyć, że na dołączonym do akt zdjęciu dokładnie widać, że obwiniony w żaden sposób nie był oznaczony jako taksówkarz, nie posiadał nawet identyfikatora. Dlatego też podchodzące do niego osoby, bez żadnej rozmowy czy zapytania nie mogły wiedzieć, iż wykonuje on usługi przewozu osób. Zachowanie pasażerów świadczy o tym, iż wiedzieli o profesji obwinionego. Zdaniem Sądu bez wątplenia zachowanie Ł. R. stanowiło próbę zmylenia detektywów i tym samym obejścia przepisów. Czynności podjęte przez obwinionego świadczą o jego znajomości przepisów i celowego niezastosowania się do nich.

Analiza zachowania obwinionego nie pozostawia wątpliwości co do spełnienia przez niego znamion podmiotowych wykroczenia i popełnienia go umyślnie w zamiarze bezpośrednim, który to charakteryzuje się świadomością konieczności popełnienia czynu oraz chęcią jego popełnienia.

Zatem wobec powyższego w oparciu o wiarygodne dowody zebrane w sprawie, można bez żadnych wątpliwości przypisać winę obwinionemu, bowiem nie spełnił on ciężącego na nim obowiązku legitymowania się odpowiednim zezwoleniem i w pełni świadomy sposób dopuścił się naruszenia prawa.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu należało uznać obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem jego zachowanie wyczerpuje znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze i § 2 ust. 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 04.09.2012 r. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie winy Ł. R., która została udowodniona. Obwiniony jest osobą dorosłą, poczytalną i jako prowadzący własną działalność gospodarczą obowiązany do przestrzegania przepisów odnoszących się do tej działalności. Obwiniony winien zatem spełniać obowiązki nałożone na niego prawem.

Do sprawy niniejszej dołączone zostały materiały sprawy toczącej się przed tutejszym Sądem pod sygnaturą V W 4009/16, jednakże postępowania te nie są tożsame co do ich przedmiotu. (...) sprawy, której akta zostały dołączone dotyczy bowiem granic lotniska oraz ich zmiany, co skutkuje powstaniem wątpliwości odnośnie tego czy popełniony

czyn miał miejsce na terenie lotniska czy też poza nim. W sprawie niniejszej okoliczność ta, jak wskazano powyżej, jest jasna i nie budziła wątpliwości Sądu.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do obwinionego. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniem, stopień winy i zachowanie obwinionego.

Wykroczenie wskazane w art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze zagrożone jest karą grzywny. Orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 400 zł zdaniem Sądu jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego i stopnia jego zawinienia i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno - wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionego porządku prawnego. Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa. Dodać należy, iż w sytuacji, gdy maksymalna sankcja karna za powołane wyżej wykroczenie wynosi 5.000 zł grzywny, kara 400 zł grzywny nie jest karą surową. Należy też pamiętać, że wymierzanie kary jeszcze łagodniejszej byłoby zupełnie nieadekwatne do stopnia naruszenia jakiego dopuścił się obwiniony.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w związku z art. 121 § 1 kpw Sąd zwolnił obwinionego od opłaty i kosztów postępowania.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.